

Αρείου Πάγου 1401/2013 (Β2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή: <http://www.areiospagos.gr/>

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Αντώνιο Αθηναίο, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, (κωλυομένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Δημητρίου Πατινίδη), Δημήτριο Μουστάκα, Νικόλαο Τρούσα, Ασπασία Καρέλλου και Αγγελική Αλειφεροπούλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 23 Απριλίου 2013, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Ι. Κ. του Θ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Αθανασίου Κανελλόπουλου και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ" (Ο.Σ.Ε. Α.Ε.) που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ηλία Δημάκη και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 20/12/2001 αγωγή του ήδη αναιρεσιόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 84/2003 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και οι 4018/2006 μη οριστική και 3051/2012 οριστική του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσιών με την από 4/10/2012 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Αγγελική Αλειφεροπούλου ανέγνωσε την από 12/4/2013 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της από 4/10/2012 αιτήσεως αναίρεσεως.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά την έννοια του άρθρου 1 του κωδ. Ν. 551/1915, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρ. 38 παρ.1 Εισ.Ν.Α.Κ., ατύχημα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση ή με αφορμή την παροχή εργασίας (εργατικό ατύχημα) είναι και η νόσος του εργαζομένου, εφόσον αυτή προήλθε όχι από τη βαθμιαία εξασθένηση ή φθορά του οργανισμού του, ακόμη και αν αυτή οφείλεται στους δυσμενείς μεν, συνηθισμένους όμως και σύμφυτους προς την παροχή της, όρους της εργασίας, αλλά από έκτακτη και αιφνίδια επενέργεια κάποιου εξωτερικού αιτίου. Τούτο συμβαίνει, όταν είτε κατά την εκτέλεση της εργασίας διαμορφώθηκαν εκτάκτως δυσμενείς συνθήκες, που δεν είναι συμφυείς προς τους συνηθισμένους όρους της παροχής της είτε, όταν η απασχόληση του εργαζομένου εξακολούθησε, έστω και υπό κανονικές συνθήκες, μετά την εκδήλωση της νόσου, με αποτέλεσμα την επιδείνωσή της, αφού στην τελευταία περίπτωση ο εργοδότης, που οφείλει να ρυθμίζει τα της εργασίας, ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζομένου, δεν μπορεί να αξιώσει τη συνέχιση της απασχολήσεώς του και, αν δεν τον θέσει εκτός υπηρεσίας, οι συνθήκες παροχής της εργασίας προσλαμβάνουν το χαρακτήρα βίαιου συμβάντος. Έτσι, δεν αποτελεί ατύχημα από βίαιο συμβάν αυτό, που συνέβη μεν κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή την εκτέλεσή της, κάτω όμως από τους συνηθισμένους όρους και περιστάσεις, που συμφωνήθηκαν και είναι συμφυείς προς τη φύση της αναληφθείσας εργασίας χωρίς να μεσολαβήσει έκτακτο και εξωτερικό αίτιο, που να συνετέλεσε αποφασιστικά σ' αυτό, όπως είναι η μετά την εκδήλωση νόσου του εργαζομένου εξακολούθηση της αυτής εργασίας, που προσφερόταν υπό κανονικές συνθήκες, αν αυτή, ως πρόσφορη αιτία, επέφερε την επιδείνωση της νόσου, διότι, ενόψει και των διατάξεων των άρθρων 288 και 662 Α.Κ., με τις οποίες επιβάλλεται στον εργοδότη η εκπλήρωση των υποχρεώσεών του, που πηγάζουν από τη σύμβαση εργασίας, σύμφωνα με την καλή πίστη και, ιδιαιτέρως, η ρύθμιση της εργασίας κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζομένου, η εξακολούθηση της ίδιας εργασίας μετά την εξασθένηση των δυνάμεων του εργαζομένου δημιουργεί συνθήκες, οι οποίες, παρόλο ότι προηγουμένως ήταν κανονικές, γίνονται, μετά τον κλονισμό της υγιεινής καταστάσεως του εργαζομένου, ασυνήθιστες και εξαιρετικές, δηλαδή συνιστούν πλέον βίαιο συμβάν. Εξάλλου, ο προβλεπόμενος από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 περ. α' Κ.Πολ.Δ. λόγος αναιρέσεως ιδρύεται, αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ, κατά τις σχετικές παραδοχές του δικαστηρίου της ουσίας, συνέτρεχαν οι όροι εφαρμογής του ή, αν εφαρμοστεί, ενώ, σύμφωνα με τις παραδοχές αυτές, δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Ακόμη, κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 19 Κ.Πολ.Δ., ο προβλεπόμενος από αυτό λόγος για αναίρεση αποφάσεως, επειδή δεν έχει νόμιμη βάση (εκ πλαγίου παράβαση κανόνα δικαίου), ιδρύεται, όταν δεν προκύπτουν επαρκώς από τις παραδοχές της τα περιστατικά,

που είναι αναγκαία, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για την κρίση του Δικαστηρίου περί της συνδρομής των νόμιμων όρων και προϋποθέσεων της διατάξεως που εφαρμόστηκε ή περί της μη συνδρομής τούτων, η οποία αποκλείει την εφαρμογή της, καθώς και όταν η απόφαση έχει ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες σχετικά με το χαρακτηρισμό των περιστατικών, που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Τέλος, ο λόγος αναιρέσεως είναι अपαράδεκτος, όταν λείπει το έννομο συμφέρον, ιδίως όταν είναι αλυσιτελής, διότι η προβαλλόμενη πλημμέλεια δεν επιδρά κατά νόμο στο διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης, περίπτωση, που συντρέχει και όταν ο λόγος πλήττει αιτιολογίες πλεοναστικές, οι οποίες δεν έχουν επίδραση στην έκβαση της δίκης αλλά και επί επάλληλων αιτιολογιών (κύριων ή επικουρικών), κάθε μία από τις οποίες στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό, οπότε, εάν έστω και μία δεν πλήττεται ή πλήττεται ανεπιτυχώς με λόγο αναιρέσεως, διότι οι κατ' αυτής λόγοι απορρίπτονται, οι λόγοι που πλήττουν τις υπόλοιπες είναι αλυσιτελείς.-

Στην προκειμένη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση από τον Άρειο Πάγο της από 20-12-2001 αγωγής του αναιρεσιόοντος, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, προκύπτει, ότι με αυτήν ο ενάγων (ήδη αναιρεσιόων), επικαλούμενος ασθένεια, που συνέβη κατά τη διάρκεια της εργασίας του και προκλήθηκε εξ αφορμής αυτής, συγκεκριμένα δε από την εισπνοή της καρκινογόνου ουσίας ανιλίνης, που περιείχαν τα χρησιμοποιούμενα από την εναγομένη και ήδη αναιρεσιόβλητη, εργοδότρια, χρώματα και σιδηρόστοκος, τα οποία έρχονταν σε επαφή με τον οργανισμό του κατά τη διάρκεια της εργασίας του στο μνημονευόμενο εργοστάσιό της με την ειδικότητα του ελαιοχρωματιστή - βαφέα βαγονιών των αμαξοστοιχιών της τελευταίας, που από αμέλεια των προστηθέντων οργάνων της παρέλειψε να λάβει τα κατάλληλα προστατευτικά μέτρα για τους εργαζομένους, με αποτέλεσμα να ασθενήσει αυτός από καρκίνο, εξαιτίας της επαφής του με την ανωτέρω ουσία, που ως μόνη ενεργός αιτία του προκάλεσε την εν λόγω εργατική νόσο, ζήτησε να επιδικασθεί υπέρ αυτού και εις βάρος της εναγομένης το συνολικό ποσό των 314.110.960 δραχμών, νομιμοτόκως, ως αποζημίωση και χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από την άνω αιτία. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Εφετείο, το οποίο δίκασε σε δεύτερο βαθμό επί της ανωτέρω αγωγής, δέχθηκε ανελέγκτως, ότι ο ενάγων-εκααλών προσεληφθη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τον εναγομένο-εφεσιόβλητο Οργανισμό Σιδηροδρόμων Ελλάδος την 26-1-1981, εντάχθηκε στον κλάδο τεχνιτών ενεργειών με την ειδικότητα του ελαιοχρωματιστή και με την ιδιότητά του αυτή απασχολήθηκε έως τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, οπότε του ανατέθηκαν καθήκοντα βαφέα βαγονιών των αμαξοστοιχιών και τοποθετήθηκε στο εργοστάσιο της εργοδότριας του στον Πειραιά, ότι στις αρχές του έτους 1996 εμφάνισε όγκο στους λεμφαδένες, από τις ιατρικές δε εξετάσεις, στις οποίες υποβλήθηκε, προέκυψε ότι έπασχε από αδενοκαρκίνωμα προστάτου με πολλαπλές μεταστάσεις στους λεμφαδένες και χαρακτηρίστηκε αρμοδίως ανίκανος προς εργασία με ποσοστό αναπηρίας 80%, απολυθείς από την υπηρεσία του την 1-

1-1998, κατ' εφαρμογή της διατάξεως αριθ. 11 του άρθρου 98 του Γ.Ε.Κ.Α.Π./Ο.Σ.Ε., με την υπ' αριθμ. 245975/29-12-1997 απόφαση του Γενικού Διευθυντή Προσωπικού του Ο.Σ.Ε., ότι η ασθένειά του "δεν οφείλετο σε βίαιο συμβάν που επήλθε κατά την εκτέλεση της εργασίας του", διότι η ύπαρξη της επικαλούμενης στην αγωγή ουσίας ανιλίνης δεν διαπιστώθηκε στις χορηγηθείσες σ' αυτόν χρωστικές ύλες, κατέληξε δε, όπως κατά λέξη εκτίθεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι "η ανιλίνη και ο σιδηρόστοκος δεν είναι καρκινογόνες ουσίες για τον άνθρωπο και σε κάθε περίπτωση δεν χορηγούνται στον εκκαλούντα".

Με βάση τις πιο πάνω παραδοχές, το Εφετείο έκρινε, ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εργασίας, που παρείχε ο ενάγων (ήδη αναιρεσείων) στην εναγομένη (ήδη αναιρεσίβλητη) και της νόσου, που εμφάνισε αυτός και έτσι, επικυρώνοντας την απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, η οποία είχε απορρίψει την αγωγή του, ως ουσιαστικά αβάσιμη, απέρριψε την έφεση του ενάγοντος και ήδη αναιρεσειόντος κατ' εκείνης. Κρίνοντας έτσι το Εφετείο, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, οι οποίες στηρίζουν πλήρως το αποδεικτικό της πόρισμα και το διατακτικό της, καθιστούν δε εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο, ως προς το ουσιώδες ζήτημα του αποκλεισμού της συνδρομής βίαιου συμβάντος, υπό την εκθεθείσα στη μείζονα σκέψη της παρούσας έννοια, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αφού το Δικαστήριο της ουσίας διέγνωσε την ανυπαρξία επί του προκειμένου έκτακτης και αιφνίδιας επενέργειας του επικαλούμενου για τη θεμελίωση της αγωγής εξωτερικού αιτίου της εισπνοής από τον αναιρεσειόντα, κατά την εκτέλεση της εργασίας του, ανιλίνης, που φέρεται από αυτόν ως καρκινογόνος ουσία. Οι ειδικότερες αιτιάσεις, που προβάλλονται με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, περί ανεπαρκών και αντιφατικών αιτιολογιών, ενόψει των παραδοχών της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι "...ο ενάγων χρησιμοποιούσε καθημερινά αντισκωριακό υπόστρωμα χρωμικού ψευδαργύρου και ασφαλικό χρώμα, ουσίες καρκινογόνες και επιβλαβείς για την ανθρώπινη υγεία, άσχετες όμως με την επικαλούμενη στην αγωγή ουσία ανιλίνη, η ύπαρξη της οποίας, όπως προαναφέρθηκε, δεν διαπιστώθηκε στις χορηγηθείσες στον εκκαλούντα χρωστικές ύλες...", είναι αβάσιμες, διότι αναφέρονται μεν στο χαρακτηρισμό του χρωμικού ψευδαργύρου και του ασφαλικού χρώματος, ως καρκινογόνων ουσιών, πλην όμως διευκρινίζεται περαιτέρω, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι ουσίες αυτές προκαλούν άλλες μορφές καρκίνου σε σχέση με εκείνη που εμφανίστηκε στον αναιρεσειόντα, οπότε οι αιτιολογίες αυτές δεν ενέχουν οποιαδήποτε αντίφαση ούτε είναι ελλιπείς αλλ' αντιθέτως, είναι επαρκείς και ουδόλως αντιφατικές και στηρίζουν πλήρως το αποδεικτικό πόρισμα περί ελλείψεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εργασίας, που παρείχε ο αναιρεσειών στην αναιρεσίβλητη και της συγκεκριμένης νόσου, που εμφάνισε αυτός, καθώς και το απορριπτικό της αγωγής διατακτικό της, καθιστώντας εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο, κατά τα προεκτεθέντα. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, περί έλλειψης νόμιμης βάσης της προσβαλλόμενης αποφάσεως, από το άρθρο 559 αριθ. 19 Κ.Πολ.Δ., είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Στη συνέχεια, με τον τρίτο

λόγο αναιρέσεως προβάλλεται η αιτίαση, ότι το Εφετείο παραβίασε ευθέως, άλλως εκ πλαγίου, τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του Π.Δ. 396/1994, περί των προδιαγραφών ασφαλείας και υγείας για τη χρήση από εργαζομένους εξοπλισμών ατομικής προστασίας κατά την εργασία, και των άρθρων 662 και 288 Α.Κ., που προβλέπουν την υποχρέωση πρόνοιας του εργοδότη για τους εργαζομένους, τις οποίες δεν εφήρμοσε, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή τους. Ενόψει, όμως, των κατά τα άνω παραδοχών της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η νόσος του αναιρεσειόντος δεν προήλθε από την επικαλούμενη στην αγωγή ουσία (ανιλίνη) και δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εργασίας, που παρείχε αυτός στην αναιρεσίβλητη και της νόσου, που εμφάνισε ο ίδιος, οι οποίες συνιστούν αιτιολογία, που στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της ως προς τη μη συνδρομή των όρων του εργατικού ατυχήματος, χωρίς να ευσταθεί, όπως προεκτέθηκε, η προσβολή της αιτιολογίας αυτής με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η ανωτέρω αιτίαση, σύμφωνα με την οποία αποδίδεται η εμφάνιση της προαναφερόμενης νόσου σε υπαιτιότητα (αμέλεια) της αναιρεσίβλητης, συνιστάμενη στην παράλειψη λήψεως εκ μέρους της των ενδεδειγμένων μέτρων προστασίας των εργαζομένων από την αναφερόμενη στην αγωγή ουσία, είναι αλυσιτελής, διότι η προσβαλλόμενη πλημμέλεια, που αφορά την επάλληλη αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την οποία "Όσον αφορά δε τα μέτρα ασφαλείας που ο εφεσίβλητος οργανισμός παρείχε για τις εργασίες βαφής προκύπτει ότι ο ΟΣΕ παρείχε στους βαφείς ολόσωμη πλαστική φόρμα, μάσκα προσώπου και στόματος με ειδικό φίλτρο συγκράτησης όλων των χημικών ουσιών, που είναι δυνατόν να εισπνευσθούν, καθώς και προστατευτική μάσκα ματιών...Τα μέτρα αυτά προσφέρουν πλήρη προφύλαξη του εργαζομένου και ήταν αυτά που υποχρέωνε ο νόμος τον εργοδότη να παρέχει στους εργαζομένους του. Δεν συντρέχει συνεπώς και περίπτωση παραβάσεως συγκεκριμένου κανόνα της εργατικής νομοθεσίας σε σχέση με τα παρεχόμενα μέτρα ασφαλείας", που πλήττεται με τον άνω λόγο αναιρέσεως, δεν επιδρά κατά νόμο στο διατακτικό αυτής.

Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο επιχειρείται να θεμελιωθούν οι αναιρετικές πλημμέλειες του άρθρου 559 αριθ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ., ως αναφερόμενος σε πλεοναστική αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως, είναι απορριπτέος, ως αλυσιτελής.

Κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 εδ. β' Κ.Πολ.Δ., λόγος αναιρέσεως της αποφάσεως ιδρύεται και επί παραβάσεως των διδαγμάτων της κοινής πείρας, μόνο όταν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή σ' αυτούς των πραγματικών περιστατικών, που αποτέλεσαν τις παραδοχές του δικαστηρίου της ουσίας. Για την πληρότητα, όμως, του από τη διάταξη αυτή προβλεπόμενου λόγου αναιρέσεως πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ.2, 118 αριθ. 4 και 566 παρ.1 Κ.Πολ.Δ., να αναφέρεται στο αναιρετήριο, ποια είναι τα διδάγματα της κοινής πείρας που παραβιάστηκαν, καθώς και ο κανόνας δικαίου, την ερμηνεία του οποίου τα διδάγματα αυτά αφορούν, γιατί αλλιώς καθίσταται ανέφικτος ο

αναιρετικός έλεγχος και ο σχετικός λόγος απορρίπτεται, ως αόριστος. Η, κατά τα άνω, αοριστία του λόγου της αναιρέσεως δεν είναι δυνατό να συμπληρωθεί με παραπομπή σε άλλο διαδικαστικό έγγραφο (π.χ. στο δικόγραφο της αγωγής ή της εφέσεως ή στις προτάσεις του αναιρεσειόντος).- Εν όψει τούτων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως για παραβίαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας και συγκεκριμένα εσφαλμένη χρησιμοποίηση των επιστημονικών ιατρικών γνώσεων, που έχουν γίνει κοινό κτήμα, αφού για την πληρότητά του δεν αναφέρεται ο κανόνας δικαίου, στην εξειδίκευση του οποίου χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένα αυτά, είναι απορριπτέος, ως αόριστος.

Κατά το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. γ' Κ.Πολ.Δ., αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα, που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Η υποχρέωση του Δικαστηρίου της ουσίας, που πηγάζει από τα άρθρα 335, 338, 339 και 340 Κ.Πολ.Δ., να λαμβάνει υπόψη και να συνεκτιμά όλα τα νόμιμα αποδεικτικά μέσα, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι για άμεση ή έμμεση απόδειξη, προκειμένου να σχηματίσει τη δικανική του πεποίθηση ως προς τη βασιμότητα ή μη των προβαλλόμενων από αυτούς πραγματικών γεγονότων, που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, δεν σημαίνει ότι καθιερώνεται και υποχρέωσή του να αναφέρει και καθένα από αυτά, εξειδικεύοντάς το στην απόφασή του ιδιαίτερας και διεξοδικώς, ενώ η στάθμιση της αποδεικτικής τους βαρύτητας σε σχέση με το θέμα της απόδειξης απόκειται στην ελεύθερη κρίση του. –

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, όπως από την προσβαλλόμενη απόφασή του προκύπτει, οδηγήθηκε στο αποδεικτικό του συμπέρασμα περί τηρήσεως από την αναιρεσίβλητη των κατάλληλων μέτρων προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων στα πλαίσια της νόμιμης υποχρεώσεως πρόνοιας του εργοδότη, εκτιμώντας, εκτός από τα άλλα αποδεικτικά μέσα, τα οποία ειδικώς αναφέρει και όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα επικαλέστηκαν και προσκόμισαν ενώπιόν του προς άμεση απόδειξη και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων. Από την κατηγορηματική αυτή διαβεβαίωση και από όλες τις αιτιολογίες της αποφάσεως δεν καταλείπεται αμφιβολία, ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και εκτίμησε, προς συναγωγή του αποδεικτικού πορίσματος του, και όλα τα έγγραφα, που επικαλέστηκε και προσκόμισε ο αναιρεσειών, μεταξύ των οποίων και 1) το από 4-6-1996 πρακτικό συνεδρίασης 27ου Π.Σ.Σ., 2) την από 15-7-1997 και με αριθμ. πρωτ. 23211 εξώδικη δήλωση-γνωστοποίηση απεργίας διαφόρων συνδέσμων εργαζομένων της αναιρεσίβλητης και 3) το από 24-7-1997 συνυποσχετικό έγγραφο του Ο.Σ.Ε., υπογραφόμενο από τους νόμιμους εκπροσώπους του Ο.Σ.Ε. και από τους συνδέσμους εργαζομένων, πλην το Δικαστήριο της ουσίας, κατά την ελεύθερη κρίση του, εκτίμησε διαφορετικά από ό,τι ο αναιρεσειών την αποδεικτική τους δύναμη και δεν δέχθηκε, ότι ο αγωγικός ισχυρισμός αυτού περί παραβάσεως της υποχρεώσεως πρόνοιας του εργοδότη από την αναιρεσίβλητη είναι

βάσιμος. Επομένως, ο τέταρτος και τελευταίος λόγος της αναιρέσεως, από το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. γ' Κ.Πολ.Δ., με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων, λόγω της ήττας του, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αναιρεσίβλητης (άρθρα 176 και 183 Κ.Πολ.Δ.), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 4-10-2012 αίτηση του Ι. Κ., για αναίρεση της 3051/2012 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε, στην Αθήνα, στις 20 Ιουνίου 2013.

Δημοσιεύθηκε, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 27 Ιουνίου 2013.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ